

Αποχαιρετώντας το Δημοσθένη μας (Δήμητρα Κούκουρα, Καθηγήτρια Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)

/ [Πεμπτούσια](#)

Πάνδημη υπήρξε η κηδεία την περασμένη Παρασκευή, 17/2, το μεσημέρι του Δημοσθένη Κουσκούκη, Γραμματέα της Ιεράς Μητροπόλεως Πολυανής και Κιλκισίου, στον ιερό ναό Ζωοδόχου Πηγής στην κωμόπολη του Αγίου Αθανασίου Θεσσαλονίκης. Στην εξόδιο ακολουθία χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβας και συμπροσευχήθηκαν οι Θεοφιλέστατοι Επίσκοποι Θεουπόλεως κ. Παντελεήμων και Αμορίου κ. Νικηφόρος και πλήθος κληρικών και κόσμου. Τον εκλιπόντα αποχαιρέτησε ο Σεβασμιώτατος κ. Βαρνάβας ο οποίος διεβίβασε στην οικογένεια τα θερμά συλλυπητήρια του Οικουμενικού πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου, δύο κληρικοί της Μητροπόλεως Κιλκίς ο ένας εκ μέρους του ασθενούντος τοπικού Επισκόπου κ. Εμμανουήλ και ο άλλος εκ μέρους των κληρικών. Την προσωπικότητα και τη σταδιοδρομία του σκιαγράφησε η καθηγήτρια της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ κ. Δήμητρα Κούκουρα, ως εξής:

«Σήμερα ο Δημοσθένης μας μεταβαίνει εκ του θανάτου εις την ζωήν. Η φωνή του τις τελευταίες αυτές μέρες ήταν κρυστάλλινη και η σκέψη του διαυγής και νηφάλια. Ήταν συνταρακτικά όσα τον άκουσα να μου λέγει: πέρασα μεγάλη δοκιμασία. Πόνους φρικτούς. Ο Χριστός και οι άγιοί του είναι διαρκώς κοντά μου. Τους βλέπω. Τώρα έχω αληθινή πίστη!

Και με τον τρόπο αυτό το μαρτύριο από τους φρικτούς πόνους της αδυσώπητης ασθένειας οδήγησε τον Δημοσθένη στην αδιάψευστη μαρτυρία της πίστεως στον σταυρωμένο και αναστημένο Ιησού.

Ο Δημοσθένης είχε πολλά таланτα που ο ίδιος τα πολλαπλασίασε με την ευχή και τη φροντίδα της μητέρας του, των γονέων της μητέρας του, του θείου του π. Γερβασίου και του μακαριστού επιχωρίου Μητροπολίτου κυρού Αποστόλου, που διέκρινε τα χαρίσματά του και σε νεανική ηλικία τον πρόκρινε πατρικώς για ένα υπεύθυνο δημόσιο λειτούργημα. Έκτοτε ο αμοιβαίος σεβασμός, η εμπιστοσύνη και η ισορροπία ανάμεσα στη γραφειοκρατία και την πνευματική οικοδομή χαρακτήρισε τη μακροχρόνια συνεργασία του Επισκόπου με τον κατ' εξοχήν έμπιστο συνεργάτη του, τον Γραμματέα του Δημοσθένη.

Η ανύστακτη μέριμνα του π. Γερβασίου με τη δική του συνεργία χάραξε εν πολλοίς ένα μακροχρόνιο πρόγραμμα σπουδών με στόχο τη διακονία της Εκκλησίας: στην Ανωτέρα Εκκλησιαστική Ακαδημία Θεσσαλονίκης, στη Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ και στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, από όπου πήρε το αντίστοιχο πτυχίο, με αποκορύφωμα το διδακτορικό δίπλωμα. Έτσι αναδείχτηκε ο μοναδικός Γραμματέας Ιεράς Μητροπόλεως της Εκκλησίας της Ελλάδος διδάκτορας με ειδίκευση στην Εκκλησιαστική διοίκηση. Ανάλογες ήταν και οι σπουδές του στη Βυζαντινή Μουσική, που τον κατέστησαν διδάσκαλο της πατρώας τέχνης στο Πολυάνειο Ωδείο της Μητροπόλεως Κιλκίς και Διευθυντή στο Παράρτημά του στον Άγιο Αθανάσιο.

Όσοι αντίκρυζαν τον Δημοσθένη έβλεπαν ένα πλατύ χαμόγελο, ένα φωτεινό βλέμμα, μία πρόσχαρη και συγχρόνως σοβαρή όψη, έναν χαρούμενο νέον άνθρωπο, που κάποτε-κάποτε άφηνε να φανούν οι σκιές από ψυχοφθόρες εξωτερικές πιέσεις. Και όσοι συναναστρέφονταν μαζί του διέκριναν την επαγγελματική του συνέπεια, την προσήνεια και ευγένεια του πρόσχαρου χαρακτήρα του, την ποιμαντική του εγρήγορση, τη διδακτική του ικανότητα, τη φιλομάθειά του.

Ο Δημοσθένης ήταν πολυτάλαντος, πολυσχιδής, κοινωνικός και φιλικός με πολλούς ανθρώπους και συγχρόνως αποδεκτός και αγαπητός.

Σήμερα όλοι εμείς που ήρθαμε να ψάλλουμε σε αναστάσιμους ήχους την εξόδιο ακολουθία του μοναδικού μας Δημοσθένη και όλοι εκείνοι που δεν κατόρθωσαν να έρθουν, οι 450 μαθητές του Εκκλησιαστικού Λυκείου Κιλκίς που είναι διασκορπισμένοι στα πέρατα της γης και τον θυμούνται, εφόσον εκείνος μεριμνούσε για την άδεια παραμονής τους στην Ελλάδα, τα παιδιά και τα στελέχη στις κατασκηνώσεις, που τον θυμούνται να παίζει, να κολυμπά, να τραγουδά μαζί τους και συγχρόνως να τους εμπνέει για μία ζωντανή πίστη, ο κλήρος και ο λαός της Μητροπόλεως και όχι μόνον, οι μαθητές του στο ΙΕΚ και στο Ωδείο, οι αναρίθμητοι φίλοι του, συμμαθητές, συνάδελφοι αλλά και τα πνευματικά του αδέρφια, οι συνοδοιπόροι μαζί του για πολλά χρόνια στη διακονία της Τοπικής Εκκλησίας, του οφείλουμε ένα αντίδωρο αγάπης και τιμής: να στηρίζουμε την αγαπημένη του σύζυγο Αθηνά και να μην παύουμε να εξηγούμε στη μικρή του κόρη Γεωργία, όσο μεγαλώνει, πόσο αγαπητός από τον Θεό και τους ανθρώπους ήταν ο δικός της πατέρας και ο δικός μας φίλος Δημοσθένης».